

אסור הירך, וכיון דאין איסורו אלא מדרבנן, אינו אוסר אלא את הירך, לכן אין משערין כדי לבטל טעם שומן הגיד אלא בירך. אבל לפי התוס' (בד"ה והילכתא, ולעיל דף צז' ע"א בד"ה שאנו), דתנא דמתני' אית ליה דיש בגידין בנו"ט והגיד אוסר את התערובת, למה לא יסייעו הרוטב ושאר החתיכות כדי לבטלו, ואולי י"ל, בירך שלמה אין טעם הגיד מתפשט אלא בירך עצמו, ואפי' כשת"ל דהירך נעשית נבילה מפני טעם הגיד הבלוע בה, וחוזרת ואוסרת את הרוטב ושאר החתיכות בנו"ט, היינו בטעם הירך, אבל אין טעם הגיד אלא בירך, ולכן אין מסייעין הרוטב והחתיכות לבטל טעם הגיד בתוך הירך ואפי' אם כיסה וניער.

ובתוס' (ד"ה עד) כ' דבצליית הירך, דאמר שמואל קולף ואוכל עד שמגיע לגיד, ודאי צריך כדי קליפה מלבד הגיד, ודילמא אף כדי נטילה צריך, כמו שה"ה בצלייה דעלמא, או דלמא סגי בגיה"נ בכדי קליפה, דאינו מתפשט כ"כ. והרמב"ם (פס"ז מהל' מ"א הל"ב) כ' בצליית הירך דקולף ואוכל עד שמגיע לגיד, משום דאין בגידין בנותן טעם, אבל הקשו עליו משומן הגיד דאוסר תערובתו. ותירץ הכס"מ, דכוונתו דאין בגידין בנו"ט, דאין שומן הגיד מתפשט לאסור הירך אלא בטל במיעוטו ואי"צ אפי' כדי קליפה, רק אם פוגע בשומן הגיד משליכו ודיו. מבואר מכ"ז שאין שומן הגיד ולא הגיד עצמו (למ"ד יש בגידין בנו"ט) אוסר אלא את הירך, ולא את הרוטב.

(ב) בעיקר פלוגתא דרש"י ור"י, אם מסייע הרוטב לשיעור ס' לבטל טיפת חלב על חתיכת בשר שמקצתו בתוך הרוטב ומקצתו חוץ לרוטב, המחבר מביא ב' הדיעות (בסי' קה' ס"ד). והט"ז (סי' צב' סק"ב) מכריע להחמיר כרש"י דאין הרוטב מסייע, שכן נראה מל' הרמב"ם (והשו"ע) שכתב אם נאסרה החתיכה חוזרת ואוסרת השאר, משמע דהחתיכה היתה מקצתה בתוך הרוטב. והש"ך (שם ס"ק ד') פסק כר"י [אבל בס"ק ו' כ' דרמ"א מספקא ליה וכו'] ובנקה"כ מפרש הרמב"ם,

דהירך אוסרת השאר, אם כסה וניער בסוף, וכ"ש שצ"ל כן לפי שי' הד"מ (מובא בט"ז שם), דלפי רש"י יש קולא שאין השאר נאסר ע"י החתיכה שנאסרה מפני טיפת החלב, כיון שרק מקצתה בתוך הרוטב (וכן פירש הש"ך (בס"ק ו') את ההג"ה בסעיף ז', דבעינן נייער וכסה כדי לאסור הקדירה. בהגהות מטה יהונתן, מוכיח כהש"ך מדברי התוס', אבל דוחהו ומסיק כהט"ז). אבל הט"ז חולק אד"מ, כיון דכל החתיכה נאסרת מפני טיפת החלב, ממילא שחוזרת ואוסרת כל הרוטב. ונראה לבאר המחלוקת בס"ד, דלפי רמ"א, אין טיפת החלב מתפשט בכל החתיכה כיון שנפלה על חלק העליון שלה שאינה בתוך הרוטב, ואין בה חום הרתיחות כמו בכל הרוטב, ואף שמסייע חלק החתיכה שהיא בתוך הרוטב כדי לבטל טיפת החלב, היינו משום דהוי חתיכה אחת מ"מ, ויש מקום לטעם החלב להתפשט להיות נחלק לכל החתיכה, אבל עיקר איסורא חל בחלק העליון של החתיכה, ואפי' כשתימצי לומר דכל החתיכה נעשית נבילה, אבל (לפי רמ"א) אין חלק התחתון שבתוך הרוטב אסור כדי שתוכל לאסור את הרוטב. והתוס' (בד"ה ואפילו) כ', דלא אמרינן חתיכה נעשית נבלה אלא במקום שהאיסור יכול להתפשט לשם. ובזה רוצים ליישב המנהג כשמולחים בשר רב בתוך גיגית וחתיכה א' מונחת חצי' בתוך הציר, חותכין אותו חלק, ושאר החתיכה מותרת, ול"א חתיכה נעשית נבלה והשומן שבה מפעפע לשאר החתיכה, אע"ג שאין הדם מפעפע וכו', ע"ש עד הסוף. ולפי הט"ז כיון דכל החתיכה מסייע לבטל כך נאסרה ונעשית נבילה, וחלק התחתון כחלק העליון ואוסרת את הרוטב.

מהר"י ו' חביב, שדבריו מובאים בכס"מ, בא לפרש ל' הרמב"ם (פ"ט מהל' מ"א הל"י) שכ', אם נייער מתחלה ועד סוף או כסה משעת נפילה עד סוף הרי זה בנו"ט וכו'. ותמה הטור, דאי"צ לנער עד לסוף או לכסות עד לסוף אלא סגי בנייער וכסה מיד בשעת נפילה ואפי' פסק וכו'. וכ' מהר"י ו' חביב לתרצו, דכיון שהוכרח